Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: ”Antonius i Paris”, i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218345015248/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

kører vi dog ikke begge to til det samme lysstraalende Paris, hvor alt er Fest og Skønhed og Glæde fra Louvre til den store Opera?

Jeg traf hende i Sporvognshallen – rank, fuld af Hast og Utaalmodighed, et helt Hoved højere end mig, og paa dette Hoved, hun var højere, bar hun en Guldlorgnet, hvorigjennem hun studerede Opslagene paa Væggen. Jeg tænkte mig, at hun var en fornem Dame fra St. Cloud, allermindst en højtstillet, engelsk Guvernante – slank som en Obelisk, fyrstelig og kold som et Naaletræ. Hun spankede snart ud paa Skinnerne, snart tilbage til Sporvognshallen og talte af Utaalmodighed halvhøjt med sig selv.

Jeg vovede de fire Gloser:

»Det varer længe, Frue!«

Det vilde over alt i Verden, selv i Kongens Lyngby have medført en Følelse af Samhørighed – Korrespondance – at vi var de eneste ventende. Men disse fire Gloser kan man selv i Kongens Lyngby kun sige én Gang.

Nu kører vi fra Forstadens dunkle Afkrog ind imod Lyset. Damen er ganske tavs og synes mere at tænke paa Stedet, hvor hun skal hen, end det Sted, hvor hun er. Jeg tror, at vi kunde køre saaledes til Verdens Ende uden at mæle et Ord. Men Konduktøren, der taler saa uforstaaeligt, kommer og forlanger 50 Centimer af mig for at køre mig ind til Louvre. Jeg begriber ikke denne Pris, da jeg for nogle Timer siden har kørt oven paa en Omnibus ud til Passy for 15 Ct.

Og nu stikker Damen, der forgæves har ledt efter Smaapenge, rolig sin Portemonnæ i Lommen og siger – ligesom for at forklare mig, at Billetten er saa dyr:

»Vi tager en *billet de correspondance.*«

Dermed læner hun sig atter tilbage i sin Vognkrog med den allerselvfølgeligste Mine og lader paa ny sine Tanker ile langt forud for Sporvognen.

»Ah saa! en *billet de correspondance!*« siger jeg forstaaende.

Naturligvis tænker jeg mig ved en billet de correspondance en Billet, som to køber i Fælleskab, og hvorpaa der da muligvis vindes nogen Rabat. Det kan jo være en meget vis Indretning for sparsommelige Naturer. Altsaa, jeg har betalt baade for Damen og mig. Vi er i Korrespondance. Men se hendes majestætiske Ligegyldighed! Det er virkelig en meget ulønnet Post at være i Korrespondance med en

fornem Dame fra St. Cloud-Kanten. Dog vænner man sig til det; det maa være en selvindlysende, fransk Skik: Damerne kører, og Herrerne betaler.

Den skæmmende Lorgnet har hun ladet falde ned i sit Skød, og jeg ser et Par ejendommelige, ikke store Øjne, hvorfra der udstrømmer Energi og Mørke, mens hun bestandig stirrer hen for sig med damemæssig Fjærnhed. Det er Damen paa tredive Aar, hvorom Balzac har skrevet: paa denne Kvinde er alt Linjer – ikke Kød – uregelmæssige Linjer, forbundne til en himmelsk Harmoni. Alt bærer Præget af Mod, Beslutsomhed, Forstand. En Skønhed i store Træk.

Nu overgaar min Nysgjærrighed min Sprogskræk. Med et ganske lille Smil spørger jeg:

»Hvor længe kan det vel vare, Frue, inden vi paa vor Korrespondance-Billet kommer til Louvre?« – *à ce Louvre.*

Hun kan ikke høre for Vognrumlen, bøjer sig naadigt frem mod mig og spørger, hvad jeg har sagt. Jeg gentager da Spørgsmaalet ganske kort: »Naar er vi i Louvre?«

»Aa, det varer en Time,« siger hun.

»En Time! Og jeg, som vilde i Teater! Jeg har været i Boulogneskoven . . . blev forsinket, overrumplet af Mørket . . . løb vild og troede, at jeg skulde falde i Hænderne paa Tyve og Mordere . . .«

Alle mine Ord er klodsede og forkerte, men hun forstaar med et halvt Øre og siger let, med de rigtige Ord: »Aa, De troede, at De var bleven borte« *(perdu),* og læner sig igen, som om Audiensen var forbi.

»Jeune étranger perdu« – siger jeg utrættelig – en ung fremmed, som er bleven borte.

Et flygtigt Smil, og hun forbliver tavs. Men nu er der lidt efter noget, som jeg maa have Oplysning om, og hun gør sig virkelig Ulejlighed med at forklare det, hun retter sig lidt i Sædet, formaar dog ikke at overvinde min Mangel paa Begreb, slaar endelig over i Engelsk og kommer ganske til kort med sine engelske Kundskaber, hvorefter hun med blid Resignation indrømmer, at det jo egenlig ikke er ret meget, hun kan huske af dette Sprog. Dog nu er det jo ogsaa ligegyldigt, da hun har opdaget, at jeg ikke er Englænder, men dansk.

»Undskyld mig,« vover jeg, »men Fruen ved vel i alt Fald, hvor Danmark ligger paa Kortet?«

En umærkelig Hovedbevægelse og et flygtigt Smil i begge Øjenkroge: